

Titel: Het regent zonnestralen

'Kak.' Ik wierp een blik onderaan de brief en ontdekte tot mijn ontzetting dat het bedrag daar nog eens herhaald werd. Inkomstenbelasting, voorlopige aanslag 2021. Een duizelingwekkende 1178 euro moest ik bijbetalen. 'Verdomme,' mompelde ik, 'dit kan er ook nog wel bij, gewoon KAK.' Door de regendruppels liep de inkt uit op de brief. Kwaad verformde ik de blauwe enveloppe en schopte tegen de paraplubak. De belastingdienst met hun zogenaamd grappige slogan "leuker kunnen we het niet maken" was qua timing belabberd. Ik wilde een paar stevige scheldwoorden gebruiken, maar bedacht me toen ik de 83-jarige buurvrouw naar me zag staren vanachter haar raam. Ik zwaaide ongemakkelijk, voelde de hitte naar mijn wangen stijgen. Alsof dit nog niet genoeg ellende was, voelde ik ook een venijnige opvlieger opkomen. Doordrenkt van de regen besefte ik dat het leven soms behoorlijk tegengaat. Mijn dochter Charlotte was drie weken geleden voor een jaar naar Australië vertrokken voor haar stage, en mijn zoon Pieter had aangekondigd kerstavond liever bij zijn schoonouders in Zaandam door te brengen. Lekker dan. De hitte kroop nu naar mijn nek, en ik opende mijn regenjas voor wat verkoeling. Ik sleepte de boodschappen naar binnen, smet de voordeur dicht, en vroeg me af waarom ik nog steeds kookte voor een weeshuis. Niemand wachtte op me. En nu dit ook nog. Ik staarde nog eens naar het bedrag op het doorweekte papier. Het stond er echt.

De deurbel ging. De buurvrouw. 'Ik heb nog een pakje voor je, kind,' zei ze en overhandigde me een pakje met Australische postzegels erop. Gretig ritste ik het bruine pakpapier los. Een klein glazen kangoeroetje en een Polaroidfoto van een stralende Charlotte en een Australische kat lachte me toe. 'M'n nieuwe vriendinnetje!' stond achterop geschreven. 'Net zo'n kat als tante Lucia heeft, dus ik noem haar Loesje. Mis je mam, maar het is hier echt geweldig! Dikke kus, Lot.' Ik glimlachte, mijn kind was zo verliefd op dieren dat ze een jaar lang stage ging lopen in de Australische outback in een natuurreservaat. Nieuwsgierig keek de buurvrouw over mijn schouder. 'Wat een schatje,' zei ze en wees op de katten. Ik glimlachte.

'Weet je dat ik thuis ook een schatje heb zitten?' zei ze schalks.

Ik knikte instemmend. 'Ja zeker, ik zie hem zitten in zijn stoel.'

Ze sloeg beide handen tegen haar borst aan. 'Mijn Elvis Presley,' zei ze dromerig, 'maar dan nog knapper!'

Nu glimlachte ik breeduit, haar Elvis Presley was nog geen 1 meter 65, had drie haren met brillantine over z'n schedel gekamd en liep krom door de reuma. Zonder kunstgebit en meestal in z'n gestreepte pyjama.

'Jij moet ook een Elvis Presley vinden,' zei ze tevreden. 'Of een Beatle, die vind ik ook knap. Geen Rolling Stone, die Mick Jagger vind ik maar lelijk met die grote mond,' zei ze streng.

Ik knikte en haalde mijn schouders op. 'Ik vind 'm wel sexy hoor, die ouwe Mick.'

Ze priemde met haar wijsvinger op mijn borstkas. 'Jij bent al veel te lang alleen,' zei ze, 'dat is niet goed voor een vrouw. Daar word je een oude zuurpruim van.'

Nu lachte ik hardop. En bedankt. 'Komt goed, buurvrouw, wie weet kom ik wel iemand tegen.'

Ze knikte. 'En dan moet je 'm gelijk zoenen, want als hij niet kan zoenen, wordt 't niks.'

Ze kneep haar mond tot een vastberaden streep, keerde zich om en liep de deur uit naar haar eigen voordeur. Ik schudde mijn hoofd. Zo dement als een deur, maar wel lief. Ik dacht aan mijn eigen moeder en stuurde gelijk een appje dat ik binnenkort kwam koken. Mijn moeder was al acht jaar alleen en slecht ter been, ik ging er zeker drie keer in de week naartoe om voor haar te zorgen. Ik pakte mijn boodschappen uit in de keuken en somde in gedachten de situatie nog eens op. Een aanslag op m'n bankrekening van 1178,- euro, dochter en zoon de deur uit met kerst, opvliegers, empty nest, mantelzorg en geen Elvis Presley op de bank. Er moest iets veranderen.

'Weet je wat jij moet doen?' zei Aisha opgewonden terwijl haar ogen van links naar rechts schoten. Ik schudde mijn hoofd. 'Manifesteren!' Ze sprak het triomfantelijk en staccato uit. M.A.N.I.F.E.S.T.E.R.E.N.

'Ja, ja,' zei ik en keek weer naar mijn beeldscherm.

'Nee, nee, echt!' zei ze en stak elegant haar hand uit waar een schitterende verlovingsring aan prijkte. Mijn collega was maar wat trots dat ze gevraagd was, alsof het de grootste prestatie uit haar leven was. Was het ook tot dusver. Ze was 23, werkte sinds een jaar als assistent recruiter op mijn afdeling maar had meer noten op haar zang dan ik ooit durfde te hebben.

'Carmen, ik zweer het,' fluisterde ze met een schuin oog op de deur, 'ik doe niet anders. En dit is het resultaat!' Ze zwaaide met haar armen door de ruimte van het kantoor en maaide bijna de reclameposters van de wand. Kantoor was een groot woord, het was meer een kolenhok met een raam. Hier zaten we samen, als de HR-afdeling waarbij iedereen binnen kwam stampen als er iets op gebied van personeelszaken niet beviel. En dat was helaas veel. Bij Trans Technische Dienst Rotterdam regende het klachten van overwerkte medewerkers. De werkdruk was hoog. Het was dat ik thuis weinig te doen had, anders was ik ook allang overwerkt.

'Nou, wat zou je wensen?' Twee glinsterende bruine ogen keken me vanaf de overkant aan. Ik rukte mijn ogen los van het beeldscherm en keek naar mijn ongeduldige collega. Ze hield van dit soort gesprekken.

'Eh, dan zou ik vijf miljoen op de bank wensen, een ontbijtje met George Clooney en dat ik op Cindy Crawford zou lijken en nog 35 was.'

Ze bewoog haar wijsvinger heen en weer en keek me doordringend aan. 'Tssss, en daar gaat het al fout. Je moet REALISTISCH zijn.' Weer sprak ze het letter voor letter uit. 'Je moet wensen dat geld en voorspoed naar je toe stroomt, je gezondheid goed is en dat je de liefde van je leven ontmoet.' Ze glimlachte tevreden. 'Je moet het voelen en doorleven alsof het ECHT is. Heb ik ook gedaan en kijk waar ik nu sta.' Mijn vingers rammelden alweer op het toetsenbord.

'Ik vind Jaap Dekker wel een goede vent voor jou,' zei ze.

Ik proestte het uit. 'JAAP DEKKER?' herhaalde ik en voelde me rood worden. 'De eigenaar? Die ziet mij toch nooit staan!'

Aisha haalde haar schouders op. 'Ik weet ik niet hoor, hij check je altijd uit, weet je.' Ik keek haar sceptisch aan. Jaap Dekker. Zo ongeveer het lekkerste ding van het bedrijf, en hij wist het. Oud-marinier, een kop met krullen, onweerstaanbare glimlach, strak in het pak en pretogen. Met bijbehorende protserige accessoires zoals een dikke Porsche, gouden Rolex en veel te jonge vriendinnen na zijn scheiding.

'Nee, Jaap Dekker wordt het niet,' mompelde ik.

'Dat mag je niet zeggen,' riep Aisha uit alsof ik heiligschennis begaan had, 'volgens The Secret moet je juist altijd positief praten. Anders begrijpt het universum jou niet.'

Wat was ze toch schattig. 'Nou dan wens ik dat geld en voorspoed naar me toestromen, ik heel gezond en gelukkig word en dat ik een lieve, knappe vent ontmoet en een leuk leven vol avontuur krijg, want dit is ook maar saai.'

Aisha knikte tevreden. 'Beter. En dat alle mooie dingen maar op je pad komen! Inshalla!'

'Dat alle mooie dingen maar op mijn pad mogen komen,' mompelde ik. 'En nu ga ik verder, anders zit ik hier om zes uur nog.' Ik pakte mijn laptop en knipoogde. 'Komt goed, komt allemaal goed.'

Ze keek me streng aan. 'Het *is* al goed.'

2.

De regen kletterde tegen de ramen. Normaal hield ik van de herfst maar niet van regen. Indian summer met mooie herfstkleuren was mijn favoriete jaargetijde maar met regen en loodgrijze wolken aan de hemel blijf ik liever in m'n bed liggen. In de verte hoorde ik het rommelen en ik hield mijn hoofd schuin en de telefoon tussen mijn schouder en oor geklemd. Mijn zus Lucia tetterde maar door. Ik wikkelde een lok haar om mijn vinger, en bekeek de gespleten punten. Mijn haar was broos door het verven en ik maakte in mijn hoofd een notitie om volgende week een afspraak bij de kapper te maken. Ik concentreerde me weer op de monoloog van Lucia. 'Marylou is helemaal onthand, ik maak me zoveel zorgen!' Ik haalde mijn schouders op. 'Dat zal toch wel meevallen, ze heeft Tim toch ook nog die haar kan helpen?' Mijn zus was in alle staten. 'Wat kan die flapdrol nou,' zei ze misprijzend, 'die kan nog geen ei koken!' Ik schoot in de lach. Lucia had maar één dochter en haar schoonzoon had ze altijd als te min beschouwd, terwijl hij een hele lieve knul was, een fantastische vader voor haar kleinkinderen en gezellige, nuchtere echtgenoot voor Marylou. Lucia vond haar dochter altijd een godsgeschenk en behandelde haar als een prinses. Ze had haar tot het bot verwend toen ze in Zurich woonden voor Eriks werk. Lucia mocht destijds niet werken in Zwitserland en had zich op alle fronten op haar dochter gestort. Ze organiseerde clubjes, was voorleesmoeder en bracht Marylou overal naar toe. Tot Marylou volwassen werd en dolgraag onder het juk van haar moeder uit wilde vliegen en in Leiden ging studeren. Daar ontmoette ze Tim en na een half jaar hokten ze samen. Nu hadden ze samen drie kleine kinderen en ze had

haar moeder een beetje op een zijspoor gezet. Na het overlijden van Erik was Lucia in Zwitserland gebleven en als lerares aan het werk gegaan.

Ik concentreerde me weer op het telefoongesprek. Marylou had haar pols gebroken en mijn zus was in alle staten. Lucia was twaalf jaar ouder dan ik en ze panikeerde snel om kleine dingen. 'Ik moet naar haar toe, Carmen, ik wil haar helpen met die drukke dagen straks voor kerst.' Ik knikte instemmend. 'Maar ik word gek als ik bij hen moet logeren, trouwens, daar is amper plek voor.' Ik liet m'n haarlok los en voelde het al aankomen. 'Dus vroeg ik me af of ik bij jou een paar weken kan logeren, zusje, dan kan ik je ook helpen met de zorg voor mammie.' Mammie. Ze was verdomme 58 jaar en m'n moeder 87.

'Ehhh,' antwoordde ik en zocht naarstig naar uitvluchten. Mijn brein maakte overuren. Mijn zus. Een paar weken in huis! Ik zou gek worden. Zo erg was mijn empty nest nu ook weer niet, ik was erg gesteld op mijn privacy. Door de jaren heen had ze zich ontpopt als een soort Nanny McPhee, ze wist altijd alles beter en het moest strak volgens haar plan. En dat een paar weken in mijn huis. Dank je de koekoek. 'Mag ik jou zo terugbellen?' vroeg ik met schorre stem. 'Ik heb een wisselgesprek.'

Opgefokt stampte ik door de plassen in de straat. Bowie, mijn kleine Jack Russel terriër moest nu eenmaal door wind en weer uitgelaten worden. De straten waren verlaten en nat. De wind loeide om de flats en ik moest mijn hoofd even leegmaken. Wat had ik nu geleerd na al die cursussen zelfontwikkeling? Dat ik nee moest zeggen. M'n grenzen aan moest geven. Voor mezelf op moest komen, helemaal tegenover mijn dominante zus. Ze had er nogal een handje van om dingen naar haar hand te zetten en vervolgens onschuldig te knippen dat ze het zo niet bedoeld had. Ik schudde mijn hoofd en moest glimlachen hoe Bowie tevergeefs aan een losgeraakte tak trok. M'n zus d'r zin geven gingen we niet meer doen. Ik ritste mijn jas verder dicht en trok de sjaal om me heen. Met een schok realiseerde ik me dat ze dan ook met de kerst hier zou zijn. No way. Ik hield van mijn familie maar om nou met die kwetterende Hyacint Bucket de kerst door te brengen, bezorgde me de kriebels. Na drie dagen zou ik uitgeput zijn. Waarom kon ze niet lekker in dat Zwitserland blijven? Heerlijk met de kerst door de sneeuw banjeren? Ik begreep het wel, niemand zat op haar te wachten en ze wilde niet alleen zijn. Ik sloeg de hoek om en zag het appartementencomplex Honinger Hof al in de verte. Bowie had haar behoefte netjes gedaan en we gingen lekker naar binnen. Met de sleuteltag opende ik de automatische deur en schudde de druppels van mijn jas in de gang. Bowie deed hetzelfde. Voor de lift stond de benedenbuurman te wachten. 'Ga je nog iets doen met de kerst, buuf?' vroeg hij terwijl we de lift in stapten. 'Niets bijzonders,' zei ik, 'en jij?' Hij knikte geestdriftig. 'Ik denk dat we naar Oostenrijk rijden na de kerst, dat we eerst kerst vieren met de familie en daarna peren we 'm naar de sneeuw.' Hij maakte een gebaar van een raket met zijn hand. Ik lachte.

'Jouw familie woont toch in Zwitserland?' vroeg hij.

Ik knikte. 'Ja, mijn zus,' antwoordde ik. De liftdeuren openden zich weer.

'Nou, dan zou ik het wel weten,' zei hij en hief zijn hand op. 'Fijne avond!'

'Fijne avond,' mompelde ik en de lift schoot verder naar boven. De deuren openden zich en ik liep de galerij op. Door de ramen keek ik bij de burens naar binnen. Ze stonden te dansen in het midden van de woonkamer. In hun pyjama. De muziek schalde door het raam naar buiten. Met grote armbgebaren stonden ze tegenover elkaar luidkeels mee te zingen.

Me and you, and you and me

No matter how they toss the dice, it had to be

The only one for me is you, and you for me
So happy together

Ik moest lachen, Bowie keek me schuin omhoog aan en wilde naar binnen. Ik haalde mijn sleutel tevoorschijn en keek nog een keer, nu gingen ze langzaam door hun knieën naar beneden, ze stikten bijna van de lach en tetterden vrolijk door.

Ba-ba-ba-ba ba-ba-ba-ba ba-ba-ba ba-ba-ba-ba
Ba-ba-ba-ba ba-ba-ba-ba ba-ba-ba ba-ba-ba-ba

Nu lagen ze op de grond van het lachen en dansten zittend verder.
So happy together
So happy together
And how is the weather?

Ik schudde mijn hoofd, ze hadden in ieder geval lol. Veel meer lol dan ik had en daar ging verandering inkomen. Wat had ik ook alweer tegen Aisha gezegd? Dat geld en voorspoed naar me toe moesten stromen, dat ik heel gezond en gelukkig wilde worden en dat ik een lekkere vent wilde ontmoeten en een leuk leven vol avontuur wilde krijgen. Opeens viel het kwartje en ik kreeg een kleine stroomschok. Dat was het! Ik trok mijn mobiel uit mijn zak en typte razendsnel een Whatsapp berichtje voordat ik spijt kreeg.

“Hey lieve zus, het is al te laat om te bellen dus ik stuur je een berichtje. Ik heb namelijk een veel beter idee! Als jij nu eens een paar weken in mijn huis komt om Marylou te helpen en een beetje voor mama te zorgen, dat pas ik op jouw huis met de kerst. Lijkt me een uitstekend idee, denk er maar over na, zorg ik gelijk voor jouw honden en kat als je er niet bent!’ Ik drukte snel op verzend en ging naar binnen. The Secret kon z’n werk gaan doen.

‘Leuk idee, hè mam?’ Ik schudde het kussen op de bank op en ging zitten. M’n moeder liep op haar pantoffels door de woonkamer achter haar rollator. ‘Nou ik weet het niet hoor, met je zus.’ Ze keek me met haar felblauwe ogen aan. ‘Je weet hoe kritisch en moeilijk ze kan doen!’

Ik haalde mijn schouders op. Dat zien we dan wel weer. ‘Ik zorg gewoon dat alles spik en span is en dat haar huis blinkt als een kersstalletje als ze terugkomt.’ M’n moeder keek me sceptisch aan maar sprak haar gedachten niet uit. ‘Zal ik lekker groentesoep maken vandaag,’ veranderde ik van onderwerp en pakte een groentepakket uit de koelkast. Een paar keer per week kookte ik voor mijn moeder en aten we samen, dat vond ze heerlijk. Ze schonk zichzelf alvast een portje in, Bowie lag bij haar op de bank te ronken. Sinds mijn moeder weduwe was, maakte ze nooit meer aanstalten om te helpen. ‘Ik heb al genoeg gedaan,’ zei ze dan. Ik sneed de groenten in kleine blokjes, maakte van de gelegenheid maar gebruik om mijn hoofd te legen. Mijn zus had niet meer geantwoord, waarschijnlijk zat nanny McPhee te broeden op een vilein stukje proza als antwoord. Wat er ook gebeurde, ik ging hier niet in mijn eentje leedzaam de kerst vieren. Ik ging net als mijn benedenbuurman weg, als was het naar een hutje op de hei. Alleen was m’n saldo niet toereikend dus ik vond het een fantastisch idee om op haar huis te passen. Ik verkruimelde de bouillonblokjes, kneep de vermicelli fijn en liet het langzaam in het kokende water zakken. Een flinke scheut Maggi erin naar moeders wens en ik bakte een stokbroodje af in de voorverwarmde oven. Ik leegde meteen de vuilniszak en veegde het aanrecht schoon, moeders keek niet meer zo nauw. Lodderig kwam ze de keuken ingelopen, haar glaasje port was leeg.

'Heb je ook van die gezellige kaasjes meegebracht,' vroeg ze en reikte haar glaasje aan mij zodat ik bij kon vullen. 'Want bij lekkere kaasjes hoort een glaasje port, nietwaar?' Ik knikte. 'Ja hoor mam,' en maakte de verpakking van de camembert en gorgonzola open en legde ze op een bord.

Mijn moeder rangschikte meteen de kaasjes. 'Zo, dat is beter, vind je niet?' Ik knikte en schonk nog eens in. Mijn zus had het niet van een vreemde. 'Gezellig he, samen zo op zaterdag avond? Zo meteen komt Linda de Mol met Ik houd van Holland.'

Ik roerde door de soep. Ik had in een fancy restaurant moeten zitten met een knappe vent. Desnoods in een yogaretreat gemasseerd moeten worden of in de touwen moeten hangen in een parenclub. Niets van dit alles, in plaats van een spannend en avontuurlijk leven maakte ik op zaterdagavond soep voor mijn moeder. Ik zou vast in de hemel komen. Ik keek op toen ik een piepje uit mijn telefoon hoorde komen. Lucia.

"Hoi zusje. Ik moest er even over nadenken maar waarom niet. Als je maar alles netjes houdt en je afspraken nakomt. Voor vertrek zal ik een lijst maken zodat er geen misverstanden ontstaan. Ik kan begin december vrij krijgen en wil er graag voor de Sint zijn. Spreek je snel."

Yessss, ik balde mijn vuisten. Maandag ging ik gelijk vrij vragen op mijn werk. Drie weken Zwitserland, wat een feest. 'Proost mam,' zei ik, 'op mooie dingen.'

Ze propte een stuk stokbrood met camembert in haar mond. 'Zo mooi zijn de dingen niet,' mompelde ze, 'maar proost.' Ik voelde een lach in mijn onderbuik opborrelen, die sinds lange tijd een winterslaap gehouden had. 'Proost. Ik ga 1 december naar Zwitserland. Kan Lucia lekker voor jou zorgen.'

3.

'Drie weken vrij? Voor de kerst?' Jaap Dekker keek alsof hij water zag branden.

'Ja,' zei ik, 'waarom niet? Ik heb geloof ik nog twee weken vakantie staan van vorig jaar en dit jaar ben ik nog amper weggeweest. Ik kan m'n laptop meenemen en op afstand werken,' mompelde ik. Stomme gans, ik kon mezelf wel voor m'n kop slaan. Kon ik tijdens mijn vakantie nog achter m'n laptop. Jaap keek me weifelend aan, ik kreeg 't warm. De beruchte opvlieger. 'Maar wie organiseert dan de kerstborrel voor het personeel?' vroeg hij met een dun stemmetje.

'Aisha,' reageerde ik snel, 'vorig jaar heeft ze me ook uitstekend geholpen en ze kan dat makkelijk.' Hij keek bedenkelijk. 'Maar jij doet het altijd zo leuk,' dreinde hij als een klein kind. Het verwende jongetje kreeg z'n cadeautje niet. Ik wuifde het weg. 'Ik zorg dat de catering weer top geregeld is en dat alles klaar staat voordat ik vertrek. Iedereen is binnen een uur toch dronken en dan merken ze niet eens dat ik er een keer niet ben.' Verongelijkt keek hij me aan. 'Ik zal je missen,' mompelde hij, 'maar vooruit, ga maar.' Ik kneep in mijn vuisten en knikte naar hem voordat ik wegliep. 'Thanks.' Yess, ik had het gewoon gedaan.

'Maar je moet wel proviand hier mee naar toe nemen in de auto want de boodschappen zijn in vergelijking met Nederland schreeuwend duur,' zei mijn zus.

'Is goed,' zei ik en maakte een notitie om boodschappen mee te nemen. Wat had ik nodig in m'n eentje? Ik kon toch gewoon ook alle dagen kaasfonduen? Ik glimlachte, ik had er zo'n zin in. 'En ik zorg ervoor dat Carel en James genoeg brokken hebben, ik zal een extra grote kluif voor ze kopen. Minouche zal je niet veel zien, dat is een eigengereide kat die veel buiten is, ze kan door het kattenluikje naar binnen en buiten met haar tag.'

'Ok,' zei ik en keek uit het raam. Weer regen.

‘En ik vind het prima als je in het logeerbed slaapt, liever niet in mijn bed. Neem je eigen beddengoed mee.’

Ik knikte. ‘Idem dito.’ Wat was ze toch een vervelende zeur. ‘Ik zal nog even goed schoonmaken voordat ik vertrek,’ zei ik en wist dat ik dat toch niet zou doen.

‘Graag,’ zei ze minnetjes en ik wist zeker dat ze haar neus optrok. ‘En buurman Frits zorgt voor de honden op de dag dat we reizen, want ze kunnen natuurlijk niet zo lang alleen zitten die dag.’

‘Oh leuk, zijn Frits en Patty er dan al,’ vroeg ik verbaasd.

Het was even stil aan de telefoon. ‘Eh, dat weet je toch? Ik dacht dat ik je dat verteld had. Patty is drie jaar geleden aan baarmoederhalskanker overleden.’

Ik was even van mijn à propos. Dat wist ik niet. ‘Wat erg,’ fluisterde ik, ‘ik wist dat niet. Arme Frits, wat erg zeg. Hebben ze het huisje nog wel?’

‘Ja, Frits is er vaak aan het klussen en hij wil misschien zijn boeltje in Nederland verkopen en er een B&B van maken. Hij heeft groot gelijk, ik bedoel, in Nederland is er weinig dat hem nog bindt.’

Ik knikte. ‘Zijn kinderen misschien? Hij had toch twee dochters?’

‘Allebei getrouwd, kinderen en een druk leven. Patricia woont in Amsterdam en Bibiane in Parijs. Hij gaat wel bij ze langs maar in zijn eigen dorp zit hij een beetje te verkommeren. Dan is hij beter hier af.’ Ik keek dromerig uit het raam. Le Fontanelle net tussen Verbier en le Chable was een droomplek in de bergen. Een heel klein dorpje met hooguit 300 inwoners, maar superschattig gestationeerd tussen de naaldbomen aan de Route de Soleil. Mijn zus had het acht jaar geleden gevonden en haar Hans en Grietjes huis was een sprookje zo naast de beek, vooral als het net gesneeuwd had. Haar naaste burens waren Frits en Patty, stomtoevallig ook Nederlanders. Frits had het huisje van zijn ouders geërfd en kwam er graag, hij was een natuurmens. Zelig dat zijn grote liefde was overleden, ik had met hem te doen. ‘Dan neem ik lekker een oliebollenmix mee voor hem,’ zei ik, ‘kunnen we oliebollen bakken.’

‘Kan ik je even spreken, Carmen?’ Jaap Bakker stond bij de deurpost. Ik knikte. ‘Eh, Aisha, moet jij geen koffie halen?’ Ze begreep de hint en liep schuchter weg. Jaap deed de deur dicht en ging op het bureau zitten.

‘Ja, uhm, het doet me toch meer dan ik dacht,’ zei hij plompverloren en keek me schuchter aan. Ik keek hem vragend aan, ik zat met mijn hoofd nog midden in een Excelsheet met salarisgegevens.

‘Dat je er niet bent met de kerst.’

Ik schoot in de lach. ‘Waarom,’ vroeg ik.

Hij haalde zijn schouders op. ‘Gewoon,’ zei hij, ‘je bent er gewoon altijd.’

‘Onderdeel van het meubilair, zal je bedoelen,’ lachte ik ‘nou, deze ouwe sofa gaat er lekker een paar weken tussenuit!’

Jaap kneep zijn lippen samen. ‘Je bent geen onderdeel van het meubilair,’ zei hij zacht, ‘je bent een van de weinig standvastige factoren in mijn leven.’ Natuurlijk, ik had het kunnen weten, het ging om hem.

Hij zuchtte diep. ‘Na mijn scheiding is niets meer hetzelfde,’ zei hij weemoedig. ‘Zelfs mijn kinderen zie ik amper.’

Ik zuchtte nu ook diep. ‘Tjsa, er is een hoop veranderd, maar ook goede dingen, toch?’

Hij schudde mismoedig zijn hoofd. ‘Ik zou niet weten wat.’ Hij keek naar buiten waar het weer pijpenstelen regende en de wind hard aan de bedrijfsvlaggen trok.

‘Je hebt toch een mooie zaak? Fijne kinderen? Leuke vrienden? Een fijne familie?’

Hij zuchtte weer. 'Ja, maar toch mis ik de liefde, hè.' Hij keek me met zijn teddybeer ogen aan.

Nu moest ik lachen. 'Maar je hebt toch leuke vriendinnen? Tenminste, dat hoor ik regelmatig.'

Hij schudde zijn hoofd. 'Dat is alleen maar afleiding. De ware heb ik nog steeds niet gevonden.' Het bleef even stil in de kamer. 'En ik mis genegenheid, warmte. Liefde. De wereld gaat al zo snel en ik mis soms het oude vertrouwde.' Zag ik nu opwellende tranen in zijn ogen? 'Dus ik wil je vragen om met me te gaan eten voordat je weggaat.' Ik knikte stom. 'Wat dacht je van dit weekend?' Jaap was een man van aanpakken. 'Dan reserveer ik een goed restaurant en dan trakteer ik. Ik heb je nooit genoeg gewaardeerd denk ik.' Mijn mond viel open. Aisha kwam met twee gloeiendhete koppen koffie binnen, de damp steeg op uit de kopjes.

'Eh, nou leuk.'

Hij stond op en klopte twee keer op het bureau. 'Mooi. Dan haal ik je aanstaande zaterdag om zes uur op. Bedankt Carmen.' Hij glimlachte warm, draaide om en liep de deur uit. Mijn mond hing nog steeds open.

'It's the secret,' fluisterde Aisha die de koffie behoedzaam neerzette en vervolgens in haar handen klapte. 'Zie je nou wel?'

Ik schudde ongelovig mijn hoofd. 'Hoorde je dat?'

Ze maakte een Beyonce dansje en liet haar ring weer zien. 'Put a ring on it! Ja, Carmen! The universe is working! Zaterdag wordt je gewoon opgehaald door Mister de directeur himself! You go girl!'

4.

De hele dag had ik naar de klok gekeken. Een volle dag was ik in de voorbereiding en ik verklaarde mezelf voor gek. Ik ging eindelijk naar de kapper, ruimde mijn huis op, streek een bordeauxrood bloesje en deed een half uur over mijn make up. Steeds weer hoorde ik dat venijnige stemmetje in mijn hoofd, Jaap Dekker wilde alleen maar met een oude bekende uit eten. Meer niet. En toch. Wat als. Ik stopte de gedachte direct. Jaap Dekker ging echt niet voor mij vallen, juffrouw Jannie van de administratie. En toch. Het kon. Klokslag zes uur belde hij aan en door de monitor zag ik zijn onweerstaanbare krullen. 'Ik kom eraan,' riep ik door de intercom en deed mijn zwarte wollen jas aan. Beneden het appartementencomplex stond hij te wachten in zijn grote Porsche Cayenne. Ik opende de deur.

'Goedenavond schoonheid,' zei hij en zijn ogen twinkelden.

'Goedenavond mijnheer Dekker,' zei ik en schoof op de leren bekleiding. 'Waar gaan we heen?'

'Ik heb een heel goed restaurant gereserveerd in de Veerhaven,' zei hij, 'en de zaak betaald!' Ik schoot in de lach. Lekker romantisch, wat had ik dan gedacht?

In het restaurant was hij aandachtig en luisterde hij naar mijn verhalen over vroeger.

We lachten om collega's en bespraken de plannen voor groei en het behoud van personeel. De wijn maakte me rozig en mijn oogleden voelden zwaar. 'Je bent altijd een drijvende kracht in het bedrijf geweest, Carmen,' zei hij lodderig.

'Nou, dat is een beetje overdreven,' zei ik, 'maar wel een standvastige kracht. Inmiddels zestien jaar.'

Het meisje van de bediening kwam en Jaap bekeek haar van top tot teen. 'Lekker ding,' mompelde hij en ik stootte hem aan. 'Het zou je dochter kunnen zijn,' fluisterde ik en

opeens wist ik weer waarom Jaap alleen was. Hij dacht altijd dat hij beter kon krijgen en 't liefst zo jong mogelijk. Het was de jacht die het spannend maakte, zodra de buit binnen was, verloor hij interesse. We stonden op. Hij legde zijn hand op mijn onderrug en er ging een huivering door me heen. Deze man had ondanks alles een onweerstaanbare fysieke aantrekkingskracht op me. Buiten onder de luifel stonden we even stil in het licht van de lantaarn.

'Weet je wat het is Carmen,' zei hij afwezig, 'ik vind jou ik een geweldige vrouw.' Zijn lippen waren dichtbij de mijne, ik voelde zijn adem op mijn bovenlip. Mijn hersens deden het niet meer. Wat maakte het uit, het was zo lang geleden dat ik gezoend had. De alarmbellen gingen af maar het gevoel was sterker. Zachtjes beroerde hij mijn lippen, ik rook zijn kruidige parfum. Terre d'Hermes, ik kon zijn lijfgeur met mijn ogendicht raden. Met zijn hand pakte hij mijn kin en kustte zacht mijn lippen. Ik opende mijn mond een beetje en hij drong zijn tong naar binnen. Opeens draaide zijn tong als een razende propeller rondjes door mijn mond. Ik opende mijn ogen een beetje maar zag dat hij zijn ogen dicht had. Als een op hol geslagen ventilator op turbostand tolde hij door mijn mond. Hij likte over mijn lippen, mijn neus en mijn kin en hield zijn ogen dicht. Ik nam een stap naar achter maar hij ging maar door, hij kreunde er zelfs een beetje bij. Ik sperde mijn ogen open bij deze wasmachinekus vol water. Ik duwde hem van me af en veegde snel met de mouw van mijn jas mijn mond af. Hij keek me bevreed aan en ik had het idee dat zijn speeksel tot in mijn wenkbrauwen zat.

'Dit hadden we niet moeten doen, Jaap.' Ik deed een stap naar achter, hief mijn hand op als groet en liep weg. Ik ging wel met de tram. Ik keek achterom en zag dat hij naar zijn auto liep. Mooi zo. Mijnheer de directeur Jaap Dekker kon niet zoenen. Dit werd niks. Had mijn demente buurvrouw toch gelijk.

5.

Nog 100 kilometer en we waren er. Bowie had zich voorbeeldig gedragen tijdens de autoreis. We naderden Vevey en ik zag het meer van Geneve in de verte. Geweldig, wat een natuurpracht. De grillige bergen staken schril af tegen de blauwe lucht, het weer was fantastisch. 1 december en blue sky, wat een verschil met Nederland. Ik was om vijf uur 's ochtends vertrokken en het was al bijna vijf uur 's middags. Nog een uurtje, mijn oude vertrouwde Volkswagen had het goed gedaan. Ik luisterde naar Spotify naar mijn favoriete playlist en voelde me zo vrij als een vogeltje. Eindelijk had ik de tijd gehad om alle indrukken en drukte van de afgelopen weken te verwerken, niemand die me in de rede viel. De gekte op mijn werk, de grapjes van Aisha over de wasmachinekus, Jaap die me negeerde en mijn moeder die de laatste weken extra veel aandacht wilde. Ik moest met haar naar de Bijenkorf, Hema en allerlei kerstcadeaus kopen alsof ze de tijd die ik weg zou zijn op voorhand wilde inhalen. Gekkenhuis. Ik zag Verbier op de borden staan, we waren er bijna. Ik ging bij Martigny de snelweg af en hier begon de klim naar boven. Mijn oude Golf deed het geweldig in de bergen en ik schakelde terug naar de tweede versnelling om de berg op te komen. Hier lag gelukkig nog geen sneeuw, ik kon zonder sneeuwkettingen omhoog rijden. Halverwege de berg nam ik de afslag richting le Chable en mijn oude tuf klom omhoog. Vanuit mijn ooghoeken kon ik het kleine dorpje al zien liggen en mijn hart maakte een sprongetje. Ik deed mijn knipperlicht aan en reed stapvoets de Route de Soleil af. Ik zag het huisje van mijn zus al liggen, er kwamen kringeltjes rook uit de schoorsteen. Ik parkeerde de auto en Bowie sprong op. 'We zijn er ouwe dibbes, goed gedaan jij,' mompelde ik tegen m'n hond. 'Drie weken vrijheid en blijheid.' De voordeur schoot open en Carel en James stoven naar buiten. Twee golden

retrievers, zo dik als twee nijlpaarden, hadden zichtbaar een goed leven bij mijn zus. Ze blaften en draaiden om Bowie heen.

‘Nou, nou wat een drukte,’ zei Frits toen hij naar buiten kwam. ‘Heb je een goede reis gehad?’ Ik aaide de honden en keek op. Frits, mijn god, ik had hem niet herkend. Een frisse vijftiger met rode koken en een dikke bos grijs haar. Hij keek me verlegen aan. ‘Dag Carmen, dat is lang geleden. Je bent niets veranderd.’ Ik glimlachte en gaf hem drie zoenen, hij rook naar de openhaard. ‘Kom gezellig binnen,’ zei hij, ‘ik heb spaghetti bolognaise gemaakt.’ Ik keek verrast op. Een man die kookte, hoe fijn! Hij pakte mijn tassen uit de auto en droeg ze naar binnen. De honden dansten om hem heen. ‘Tijdens het oppassen heb ik alvast wat eten gemaakt, dat is gezellig thuiskomen dacht ik zo. Kom binnen en doe alsof je thuis bent. Welkom in het mooiste dorpje op aarde!’

Ik legde het briefje dat mijn zus geschreven had weer neer op het aanrecht en keek naar buiten. Het was meer een handleiding wat ik allemaal in het huis moest of kon doen. Ik glimlachte, mijn zus was van de poets. Wat een prachtige blauwe lucht. Ik had ontzettend diep geslapen, het was hier muistil. Ik blies in mijn koffie, Carel en James lagen nog te ronken in hun mand, ik had Bowie in de logeerkamer laten slapen. Ik wist niet dat een hond kon snurken. De kat mauwde dat ze naar buiten wilde en ik opende de deur. Het beestje was schuchter en was ook ongelooflijk dik. Ik had het niet zo op katten, gelukkig waren ze zelfredzaam. Op het briefje (handleiding!) stond precies hoeveel en hoe vaak Minouche eten moest krijgen. Ik had mijn dikke Noorse trui al aan en mijn spijkerbroek. Ik wilde voor het ontbijt al een lekkere wandeling maken met de honden. Ik goot het laatste restje koffie naar binnen en wenkte Bowie. ‘Kom, we gaan.’ Ik pakte de riemen en de nijlpaarden bewogen zich langzaam uit hun mand. Ik zou de komende weken eens flink met ze gaan wandelen, mijn zus gaf ze veel te veel te eten. Ik opende de deur en de frisse berglucht benam me de adem. Wat heerlijk! Ik ademde diep in en liet de koude lucht mijn longen vullen. Ik hield Bowie aan de lijn, de twee honden van mijn zus volgden me langzaam. Mijn bergschoenen knerpten over de bevroren grond, zou er sneeuw komen? Ik zag geen wolkje aan de lucht maar in de bergen kon het vier keer op een dag van weer veranderen. Ik liep de Route de Soleil af richting de kabelbaan tussen de naaldbomen. Wat was het hier toch mooi, ik bleef me er over verbazen. We liepen langs een beek en ik liet Bowie los, de twee andere honden sprongen in het water en haptten naar het snelstromende water in het beekje. Bowie kefte van geluk. We liepen dwars door een weiland, begroetten een paar koeien en liepen een steeds steiler geitenpaadje op naar een bankje. Ik pakte mijn waterfles uit mijn rugzakje en ging even op het bankje zitten. Mijn hartslag was hoog, ik voelde me alive. ‘Wat geweldig,’ mompelde ik, ‘dit was de beste beslissing sinds lange tijd.’ Ik keek op mijn telefoon en zag dat ik al een dik half uur stevig doorgestapt had. ‘Kom, we gaan terug,’ zei ik tegen de honden die om me heen scharrelden, en we liepen dezelfde route terug.

‘Het gaat sneeuwen,’ zei Frits toen ik het huisje van mijn zus naderde, hij stond in zijn tuin met een hark, ‘ze hebben het voorspeld.’ Ik knikte en hief mijn hand. ‘Ook goeiemorgen,’ zei ik. Hij grijnsde breed. ‘Je bent al vroeg op pad geweest,’ zei hij, ‘heb je lekker geslapen?’

‘Heerlijk,’ zei ik, ‘ik slaap hier als een os.’

‘Heb je trek in een bakkie?’ vroeg hij, ‘dan kan je gelijk m’n hut zien.’ Ik liep achter hem aan door de mooie houten voordeur met uitgekerfde hartjes, vast een idee van Patty destijds. Ik volgde zijn voorbeeld en deed mijn schoenen uit in de grote gezellige keuken. ‘Kijk,’ zei hij, ‘ik heb net een nieuw fornuis geplaatst, met 8 pitten zodat ik kan koken

voor de gasten.' Ik keek hem vragend aan. 'Heeft Lucia het je niet verteld? Ik denk er sterk aan om hier een B&B van te maken.' Ik knikte traag. 'Wat geweldig! Hoeveel kamers heb je?'

'Vier om te verhuren straks, het lijkt me erg leuk om gasten hier te ontvangen. Je hebt 's zomers vaak groepen mountainbikers en hikers en 's winters komen ze skiën en langlaufen. Ski jij?' ik schudde mijn hoofd. 'Nee, dat heb ik helaas nooit geleerd en op mijn 46^e lijkt het me niet verstandig om nog te leren.' 'Dan leer ik je toch langlaufen,' zei hij spontaan en wees naar de hoek van de kamer. Daar stonden een paar spiksplinternieuwe blauwe langlaufski's in plastic verpakking. 'Het is fantastisch voor je conditie, echt, je zoekt zo de bossen en bergen door, het is heerlijk!'

Ik kneep mijn lippen samen. 'Vooruit, ik wil 't wel een keertje proberen, wie weet ben ik een natuurtalent!' We lachten beide en hij gaf me een kop koffie. 'Als het gaat sneeuwen, hou ik je eraan! Kom, dan laat ik je de rest van de kamers zien.'

6.

Waarom was ik toch zo stronteigenwijs? Als er een trofee voor eigengereidheid bestond, stond mijn naam er op. Ik probeerde met de stokken mezelf op te richten maar mijn langlaufski's gleden weg en ik flikkerde weer net zo hard om. 'Kom, laat me je helpen,' zei Frits en hij trok me aan mijn arm omhoog. Ik bleef even als een wankel hert staan en gleed meteen naar voren, met mijn kont naar achter en mijn neus naar voren. 'Helppppp,' gilte ik en ik hoorde Frits hikken van de lach. 'Houd je rug recht en je stokken naar voren, NIET met je voeten omhoog!' Ik leek wel een trekpop want ik ging natuurlijk wel met mijn voeten omhoog en daar lag ik weer. 'Wat een kutsport,' zei ik, 'vindt iemand dit serieus leuk?' Frits kwam soepel op me afgegleden met zijn blauwe witte strakke langlaufpak waarin zijn buik nogal uitstak. Ik had bijna de slappe lach gekregen toen hij in vol ornaat vanmorgen aanbelde. Net als een wielrenner zag ik zijn hele hebben en houden goed zitten in zijn veel te krappe pak. Arme Patty, had zij hem maar kunnen zien, dan had ze hem vast behoed voor deze libidokiller. Ik stond daarentegen in een veel te grote jas en veel te grote broek van mijn zus te stuntelen als een hijgend hert. Weer kreeg Frits een lachstuip. 'Gewoon opstaan en langzaam achter mij aan, ja zo. Volg mijn spoor,' riep hij over zijn schouder en hij moonwalkte soepeltjes weg. Ik zuchtte en een wolkje bevroren adem kwam uit mijn mond. Hier was de weg recht en glad en het moest lukken. Ik keek om me heen, de bomen waren bedekt onder een dik pak sneeuw. Adembenemend mooi, ik klopte de sneeuw van mijn broek en pakte de skistokken weer. Een voet naar voren, de tegenovergestelde arm naar voren, in de sneeuw prikken en herhalen met je andere voet. Hoe moeilijk kon het zijn? Daar ging ik en ik gleed. Een, twee, drie. Een, twee, drie. Ik kreeg de cadans te pakken. Yes het lukte. Ik zag de brede rug van Frits in de verte, hij ging hard vooruit. Ik gleed achter hem aan en even leek het of ik zweefde. Wat was dit gaaf! Ik zweefde over de sneeuw en een, twee, drie – ik ging vooruit. We zweefden zeker een kwartier achter elkaar aan op de langlaufski's tot Frits een bocht maakte en stopte. Hij trots op me stond te wachten met hoogrode konen en stak zijn duim op. Ik smolt, hij leek net een blauw witte kerstkabouter. 'Hoe vind je het?' vroeg hij met twinkelende ogen, 'dit is toch gaaf?' Buitenadem stopte ik net voor hem en gaf hem een high five. 'Dit is super kicken, zo recht door de sneeuw in de natuur, echt fantastisch!' Hij klikte de langlaufski's uit en hielp me met mijn spullen. 'Toch leuk allemaal? Als je het niet probeert, weet je het nooit. Wie weet leer ik je deze vakantie ook nog paragliden,' en gaf me een knipoog. Ik stompte hem zacht op zijn boven arm. 'Kom, we gaan pizza eten, bij Fer a Cheval, de beste pizzabakker in 't dorp.'

Even later zaten we met een papieren placemat aan de bar, de pizzeria was afgeladen. Frits werd hartelijk onthaald door de Italiaanse eigenaar Gianfranco die me goedkeurend aankeek. Hij pakte mijn hand en plaatste er een kus op. 'De charme druipt er bij hem vanaf,' zei Frits, 'net als de olijfolie van zijn pizza's. Deze man windt iedere vrouw om zijn vinger, van jong tot oud.' We bestelden een biertje en raakten aan de praat terwijl we een gemengde salade kregen en op onze pizza wachtten. Frits vertelde hoe hij zijn vrouw miste en hoe ontzettend verdrietig hij was geweest. Hij had jaren met zijn ziel onder zijn arm gelopen tot een van zijn dochters zei dat hij het huisje in Zwitserland moest opknappen en er een B&B van moest maken. Eerst had hij er helemaal geen zin in, maar naar mate hij bezig was, begon hij er steeds meer schik in te krijgen. Hij had uiteindelijk zijn schildersbedrijf in Nederland verkocht en wilde hier permanent gaan wonen. 'Dan komen de meiden met de kids in de vakanties, dat heeft ook weer z'n charme want thuis in het dagelijks leven hebben ze het te druk voor hun vader, wat logisch is. Ze hebben allemaal hun eigen leven, en dat is goed. Ik vind het heerlijk dat mijn oudste dochter met haar gezin over een paar dagen komt en dan ben ik ook weer blij als ze na twee weken weer weggaan met die druktemakers. Dan ben ik weer in mijn eigen paradijsje, lekker rustig en kan ik me richten op de gasten die komen. Weet je wat het is,' zei hij na drie biertjes, 'ik heb niemand die op mij wacht. En dan kan ik maar beter het zelf naar mijn zin maken.' Hij staaarde naar buiten, ik knikte. 'Ik heb precies hetzelfde,' mompelde ik. 'Wie jij?' vroeg hij verbaasd. 'Ze staan toch zeker in de rij voor zo'n leuke mooie vrouw?' Ik gaf hem een por. 'Mooi?' vroeg ik ongelovig. Hij nam een slok bier. 'Jazeker. Patty vond jou altijd een mooie vrouw, dat zei ze altijd. Puur.' Ik glimlachte, die Patty. 'Ik kon die keren dat ik Patty ontmoette, altijd ontzettend goed met haar opschieten,' zei ik zacht. 'Dat weet ik,' zei Frits, 'jullie hadden een klik.' Ik keek dromerig naar buiten, ik vond haar altijd een gezellige optimistische vrouw, wars van enig uiterlijk vertoon en altijd warm en geïnteresseerd. 'Toen je vanmorgen zo verschrikkelijk de slappenlach kreeg, toen was het net of ik Patty weer bij me had. Die kon ook zo verschrikkelijk lachen.' Hij nam snel een slok bier, zijn ogen waren gevuld met tranen. Ik sloeg mijn arm om hem heen en kneep in zijn brede schouder. 'Je mist haar, hè,' fluisterde ik. Hij knikte en slikte zijn tranen weg. 'Verschrikkelijk, elke dag,' zei hij zacht. Ik kneep nog een keer in zijn arm. 'Ik kan het me voorstellen. Ze was een geweldige vrouw.' Hij knikte. 'Ik weet het, het was de liefde van mijn leven maar ik moet door. Dat had zij ook gewild.' Ik knikte. De dampende pizza's werden neergezet. 'Ik denk dat ze het ook zelf had gedaan als ze in jouw positie terecht was gekomen.' Hij knikte weer en blies op een driehoekje pizza. 'Daarom heb ik me opgegeven voor dat programma B&B vol liefde, ken je dat?' Een vreemd gevoel spoelde plotseling door me heen, alsof ik het hem niet gunde. Ik sneed m'n pizza in stukken en blies verwoed op een stuk. De tomatenspetters vlogen in het rond. 'Ja, dat ken ik,' zei ik, 'maar of ik jou daar nou geschikt voor vind...' Ik schrok van mijn botte antwoord, waarom zou hij niet geschikt zijn?

7.

De dagen daarop had ik Frits niet meer gezien. Ik zag zijn auto wel vaak heen en weer rijden, volgeladen met boodschappen en een kerstboom. Ik voelde me best buitengesloten maar had ook de tijd om met de honden te wandelen en een goed boek te lezen. Aisha te bellen die last minute de details voor de kerstborrel met me besprak. Ze was in haar nopjes en regelde het perfect. En ik belde mijn zus die het ontzettend naar

haar zin had. Ze ratelde in drie minuten haar tijdsbesteding er door heen. Ik glimlachte, eindelijk voelde ze zich nodig. Ze kon natuurlijk lekker moederen over Marylou en haar kleinkinderen, sprak af met oude schoolvriendinnen en ze had zowaar de tweede kerstdag mijn moeder en mijn half demente buurtjes bij mij thuis uitgenodigd, daar ging ze voor koken. En hun zoon, een lekker morsig type van 62 jaar. Ik liet het maar lekker gaan, mijn zus had zich ontpopt tot de moeder Theresa van de verdieping.

Ik zat heerlijk met een glas rode wijn bij de openhaard naar een Netflix film te kijken toen ik een Volvo stationcar bij buurman Frits zag stoppen met Nederlands kenteken. Ze waren er. Een steek ging door me heen en ik keek vanachter het gordijn hoe blij ze elkaar omhelsden. De kinderen klommen uitgelaten uit de auto en gooiden gelijk sneeuwballen naar elkaar. Frits zat ze achterna en bulderend van het lachen gooide hij ze in de sneeuw. Ik ging weer naar mijn stoel en keek op de klok hoe laat ik kon Facetimen met Charlotte en Pieter. Vreemd om niet met kerst met de kinderen samen te zijn. De eerste keer in mijn leven. Empty fucking nest. Gelukkig had ik de honden nog. En een stinkende kat die zich steeds minder liet zien of klagelijk zat te miauwen. Konden katten hun baasje missen? Ik zuchtte. Misschien moest ik maar weer eens gaan langlaufen of naar het dorpje gaan om een beetje te shoppen en lekker een wijntje te drinken. Ik klapte mijn boek dicht. Dat was een goed idee.

Even later liep ik door de koude sneeuw het dorpje Verbier in, het leek wel een sprookje. De etalages waren prachtig verlicht en op de daken lag een dikke laag poedersneeuw. Het hele dorp was versierd met kerstbomen en gezinnen liepen stralend van geluk rond. Wat een heerlijke vibe en ik dook een klein kaaswinkeltje in. Ik kocht lekkernijen voor de kerstavond en keek nog even in een leuke boutique met skikleding. Misschien moest ik mezelf ook verwennen, een leuke skibroek kwam wel van pas. Ik zag opeens Pizzeria Fer a Cheval en besloot naar binnen te gaan. Een wijntje en een pizza aan de bar kon best. Het restaurant was gezellig druk en Gianfranco gaf me weer een handkus. De charmeur. 'Kom verder, kom verder,' zei hij en galant bracht hij me naar de barkruk. Ik had nog niet mijn tweede wijntje op of Frits kwam binnen, met zijn dochter, schoonzoon en een kleinkind op zijn rug. 'Nee maar,' riep hij uit, 'dat is toevallig!' Hij stelde me voor aan zijn dochter die me van top tot teen bekeek en ze gingen iets verder in een gezellige ronde stube zitten. Ik nam weer plaats op mijn barkruk en viel aan op mijn pizza. De kleinkinderen kregen een kleurplaat en ik betrapte mezelf erop dat ik vaak naar ze zat te staren. Alsof ik er bij wilde horen. Ik betaalde en stak mijn hand op. Ze zwaaiden allemaal braaf terug. Ik deed mijn muts op en liep naar buiten. Morgen weer een dag.

De kleinkinderen van Frits waren buiten een sneeuwpop aan het maken, ik zwaaide naar ze. Ze vroegen of ze de honden mochten aaien en ik stond even met ze te kletsen. Het was echt koud en ik liep huiverend naar binnen. Ik zette alvast alles klaar voor kerstavond, vanavond ging ik mijn lekkere proviand van de traiteur oppeuzelen. Pats, de buurjongen gooide een sneeuwbal tegen het raam, ik hief waarschuwend mijn vinger op. Giechelend doken ze achter een auto. Weer pats. Ik droogde mijn handen aan de theedoek en liep naar buiten. 'Niet doen jongens, straks vliegt er een sneeuwbal door de ramen.' Hun moeder kwam naar buiten en gaf ze een waarschuwing. 'Hoe is het met je,' vroeg ze belangstellend, 'papa vertelde dat je hier met de kerst alleen bent.' Ik knikte en glimlachte. 'Ja,' zei ik monter, 'deze kerst is een beetje anders gelopen dan verwacht. Maar niet erg hoor, het is ook best wel eens lekker om alleen te zijn.' Ze keek me niet erg overtuigd aan en gebaarde. 'Mijn vader zei dat je mijn moeder goed gekend hebt.'

Ik streek een lok uit mijn gezicht. 'Nou goed is een groot woord, maar we hadden wel een leuke klik samen.' Ze keek me observerend aan. 'Mijn vader zei het. Hij praat eigenlijk nergens anders over sinds we hier zijn.' Ik schoot in de lach. 'Alsof het zo moest zijn,' zei ze zacht. Niet begrijpend keek ik haar aan. Ze kreeg weer een sneeuwbal tegen zich aan. 'Nu is het afgelopen, stelletje teringlijers,' schreeuwde ze en stooft op haar kinderen af die gillend naar binnen vluchten. 'Zo doe je dat,' zei ze met een knipoog, 'als je van de week zin hebt in een borrel, ben je van harte welkom.' 'Dank je,' zei ik, en ik meende het.

De avond vloog voorbij en ik genoot van de heerlijke hapjes, openhaard en kerstmuziek. Ik kreeg lieve appjes van Charlotte met haar instant Australische familie en van Pieter aan de kerstdis met zijn schoonfamilie. Aisha stuurde me een filmpje van een aangeschoten Jaap die zijn personeel toesprak. "Mijnheer de directeur kan niet alleen niet zoenen, hij kan ook niet spreken," aptte Aisha. Ik moest lachen, hij deed me niks meer, mijn leven in Nederland leek zo ver weg. Ik installeerde me voor de kersteditie van All you Need is Love toen ik plotseling een hard gekrijs hoorde. De honden sloegen aan en mijn hart sloeg in mijn keel. Wat was dat? Met een kloppend hart zette ik de tv zacht en stond stil te luisteren. Daar was het weer. Een kermend hard gegil, alsof er iemand in nood was. Ik schoot meteen mijn sneeuwlaarzen aan, trok mijn dikke jas aan en pakte de zaklantaarn. Carel, James en Bowie stoven blaffend voor me uit de donker in. Daar hoorde ik het weer, alsof er een meisje aan het schreeuwen was. Mijn adem was kort, mijn hart bonkte mijn borstkas uit. Ik vond het spannend en fuck, ik was mijn telefoon vergeten. Lekker slim. Zwitserland is een veilig land, en je hebt je honden bij je, sprak ik mezelf moed in. De honden doken de gapende diepte in onder de weg in, ik zag geen hand voor ogen en zocht ze met mijn lantaarn. Bowie rende op en neer om me de weg te wijzen. Tussen de bomen door glibberde ik naar beneden waar James en Carel stonden te wachten bij een boomstronk. Het leek wel of de golden retrievers stonden te lachen, ze kwispelden en keken naar me op. Ik struikelde bijna over de wortels die onder de sneeuw verstopt zaten en ik stopte bij de holle boomstronk. Een luid gesis bereikte mijn oren en ik moest focussen om te zien wat ik dacht te zien. Wat was dat? Ik kwam iets dichterbij en ik hoorde weer een gesis omdat ik iets verblinde met de zaklamp. Het besef kwam eerder dan mijn hersens het registreerde: dat was Minouche met een nestje vol kleine katjes. Minouche was niet dik en afstandelijk, Minouche was bevallen op kerstavond.

Op handen en voeten klom ik dezelfde weg weer terug naar het huis, ik moest hulp halen. Mijn handen raakten bevuild en mijn jeans was doorweekt maar het kon me niet schelen, ik moest Frits halen. De sterke, betrouwbare Frits, mijn blauw witte minikabouter moest op dit soort momenten de superheld zijn. Frits wist wat hij moest doen in dit soort situaties, ik was bijna aan het hyperventileren toen ik aanbelde en op de deur bonsde. 'Frits, Frits,' riep ik angstig, 'doe open!' De deur ging open en ik keek recht in het bezorgde gezicht van Frits. 'Meissie toch,' riep hij, 'wat is er?' Hortend en stotend vertelde ik dat Minouche was bevallen, dichtbij een ravijn in een holle boomstam en dat ik bijna naar beneden was gelazerd. Dat hij mee moest komen anders zouden ze bevriezen of in het ravijn vallen. In no time had Frits zijn jas en schoenen aan, een geruite deken gepakt en een rieten mand. 'Kom, we gaan,' sommeerde hij. Ik liep hem voor en al glibberend daalden we af. Hij pakte me plotseling bij mijn arm. 'Shhht.' Ik hield me muisstil en keek naar hem. Zijn knappe sterke kaaklijn had ik niet eerder gezien. Een warm gevoel overspoelde me. We hoorden het gekrijs opnieuw. 'Die kant

op,' riep hij en holde de zwarte nacht in. Nog geen minuut later vonden we Minouche. Hij hurkte op zijn knieën en streelde zachtjes haar vacht. 'Dat heb je mooi gedaan, vrouwtje. Kom, ik ga jou en je knappe kinderen naar huis brengen.' Voorzichtig pakte hij de deken en de mand en legde haar er voorzichtig in. Ze sloeg wild om zich heen maar daar had Frits geen boodschap aan. Resoluut pakte hij de kleine kittens in hun nekvel, legde ze bij hun moeder en klom naar boven. 'Kom Carmen,' zei hij, 'we laten jou hier niet achter als een verzopen kat.'

Even later zaten we bij het haardvuur naast de mand met jonge poesjes. De trotse moeder likte haar kittens een voor een. De kleinkinderen maakten ruzie om de namen van de kleine kittens. Frits reikte me een glas rode wijn aan. 'Dat heb je wel verdiend, Freek Vonk de dierenredder.' Zijn dochter proestte het uit. 'Neem me niet kwalijk hoor, mijn vader is nooit zo complimenteus.' Ik kon er wel om lachen. Ze hief haar glas en ik klonk met mijn glas tegen het hare. 'Ik vind het fijn dat je er bent,' zei ze, 'ik vond het echt helemaal niets dat je met kerst alleen zat. We wilden je al uitnodigen voor het kerstdiner maar papa zei dat je liever alleen was.' Iedereen keek me verwachtingsvol aan. 'Eh ja, nou niet echt hoor, maar de situatie is nu eenmaal zo.' Ik wist ook echt niet waarom ik dit zei. Ze zuchtte diep. 'Mijn vader is geen prater maar wel een vent waar je wat aan hebt.' Ik knikte. 'En toen hij zei dat hij zich ging inschrijven voor dat tv programma B&B vol liefde, werd ik me toch een partijtje kwaad.' Ik slikte en keek haar gespannen aan. 'Ja,' stak ze van wal, 'waarom moet hij meedoen aan zo'n programma terwijl de leukste vrouw pal naast hem woont?' Ze stootte hem aan. 'Pa, zeg eens wat!' Frits stond er heel knullig bij. Zijn schoonzoon gaf hem een por en langzaam liep hij op me af. Hij pakte mijn hand en gaf er een handkus op. 'Ik ben nu eenmaal geen man van veel woorden, maar toen ik je vanavond zo in paniek voor me zag staan, wilde ik.... Alleen maar bij je zijn...je..... alleen maar kussen.' Zijn grote hand beroerde mijn wang en langzaam kwamen zijn lippen naar me toe. Ik sloot mijn ogen en ik voelde zijn warme mond op de mijne. Zachtjes voelde ik zijn tong en een huivering ging langs mijn ruggengraat. Ik streek door zijn haar en hij trok me dicht naar zich toe. Deze man kon zoenen. Ik hoorde in de verte de kleinkinderen gillen. 'Opa zoent de buurvrouw, opa heeft verkering!' We lieten elkaar lachend los. Frits sloeg beschermend zijn arm om me heen en drukte een kus op mijn haar. Hij lachte breed. 'Opa heb je nu verkering?' Verwachtingsvol keken ze hem aan. 'Nou?' vroegen ze weer. 'Dat moet je aan Carmen vragen,' antwoordde Frits. Ik leunde heerlijk tegen deze sterke man aan die een stuk groter was dan ik. Ik knikte verlegen en kon mijn glimlach niet onderdrukken. De kleinkinderen juichten en liepen springend door de kamer. 'Zal ik dat B&B vol liefde maar voor je afbellen, pa?' riep zijn dochter en draaide de muziek harder. Hij knikte. 'Laten ze die types maar lekker houden, aan mijn lijf geen polonaise.' Ik schoot in de lach.

'Zullen wij het proberen?' vroeg hij. Nog steeds was ik overrompeld.

'En hoe moet het met mijn werk? Mijn huis?' vroeg ik. Hij haalde zijn brede schouders op.

'Alles komt goed,' zei hij, 'overall is een oplossing voor. Komt tijd, komt raad. Laten wij het eerst eens proberen en het leuk maken samen.' De kleinkinderen juichten. 'Mogen wij dan een poesje?' Ze hupten heen en weer. 'Dan noemen we het poesje Freek!' Hun moeder sloeg haar hand voor haar ogen. 'Merry Christmas,' zei ze lachend en we proosten met klinkende glazen. Frits gaf me een zoen en lachte naar me. 'Merry christmas.' Ik glimlachte terug. Dat ging wel lukken.

De regen tikte tegen het raam en ik was vroeg wakker. Ik pakte mijn bergschoenen en deed ze aan. Ook al regende het, de honden moesten uit en ik moest zo naar mijn werk want het zomerseizoen was begonnen. Ik riep de honden en liep de bekende route langs de Route de Soleil. In de zomer was het nog mooier, in de weilanden bloeiden plukbloemen. Ik deed mijn capuchon op en reflecteerde op de laatste maanden. Wat was er veel veranderd afgelopen half jaar. In het begin was ik een paar keer heen en weer gereisd maar al snel merkte ik dat ik liever in Zwitserland wilde zijn. Ik kon mijn hoofd niet bij mijn werk houden en verlangde naar de rust van de bergen. En de sterke armen van Frits. Toen mijn kinderen merkten hoe gelukkig ik was, haalden ze me over om mijn geluk te gaan beproeven. En het ging heel vloeiend, rond de Pasen bekende mijn zus dat ze gelukkiger was in Nederland. Ze had daar haar dochter en kleinkinderen in de buurt, haar jeugdvriendinnen, mijn moedertje en de morsige zoon van de half demente buurtjes uit mijn flat. Gek genoeg hadden die twee een klik, hielden van stijldansen, jeu de boulen en katten. Glimlachend schudde ik mijn hoofd. Daarna was het snel gegaan. Ze had een baan gezocht in Rotterdam, ik had een baan gezocht in een groot hotel in Verbier als receptioniste waar het hele jaar door veel Nederlanders kwamen. We hoefden alleen maar van huis te ruilen. Mijnheer de directeur Jaap was not amused maar had zichzelf een jonge secretaresse cadeau gedaan die alles voor hem deed en huizenhoog tegen hem opkeek. Aisha nam mijn functie over en zou deze zomer gaan trouwen. Ik dacht aan de wens die ik tegen haar had uitgesproken dat geld en voorspoed naar me toe zouden stromen, ik heel gezond en gelukkig zou worden en dat ik een lieve, knappe vent wilde ontmoeten en een leuk leven vol avontuur wenste. Bizar. We hadden het zoveel over the secret en de kracht van positief denken gehad. MANIFESTEREN. Die lieve Aisha, ik had mijn mooie, nieuwe avontuurlijke leven aan haar te danken. Ik riep de honden bij me en liep weer terug. Frits en ik hadden de stap gewaagd en woonden samen in het huisje van mijn zus, zijn huis verhuurde hij als B&B dat heel populair was bij de toeristen. Frits was een geweldige gastheer en handig, hij had Lucia's huis helemaal naar onze smaak opgeknapt. Mijn nieuwe thuis. Ik opende de deur en zag dat Frits ontbijt aan het maken was. 'Mogge schoonheid,' zei hij opgewekt, 'regent het nou nog steeds?' Ik hing mijn regenjas op en omhelsde hem. 'Het regent zonnestrallen,' fluisterde ik in zijn oor en gaf hem een zoen.

Kortverhaal: Het regent zonnestrallen – Esther Kreukniet

Aantal woorden: 10.000